

Trái hay Phải?

Ý Nga

Lan ly dị từ sau khi chồng tăng tị với lắm... nàng nên Lan làm mỗi ngày đến mấy công việc, lúc nào cũng bù đầu làm thêm nhiều giờ phụ trội để lo cho đàn con. Thấy cuộc sống của nàng hầu như ngày nào cũng tất bật với con cái nên tôi thường ghé thăm vào chủ nhật, tiện thể đem cho tụi nhỏ ít bánh trái ngon lạ đã mua hoặc đã làm. Bất cứ lúc nào gặp tôi, Lan cũng có chuyện than phiền về mấy đứa con đang ở tuổi dậy thì:

- Tụi nó bướng bỉnh làm em nhức đầu vô cùng, nhất là thằng lớn: hỏi chị chứ quần áo nào nó cũng lộn bề trái ra mà mặc, em la thì nó lại im lặng chui vô phòng thì ai mà chịu nổi? Nhiều khi có khách tới chơi bất ngờ, em xấu hổ quá!

Tôi trấn an:

- Đầu có chi quá đáng. Sao Lan không thử từ từ nhỏ nhẹ hỏi nguyên do nào?
- Dù không thể nhỏ nhẹ hay từ từ được nhưng em có hỏi rồi mà nó không trả lời.

Tôi tin vào lời Lan kể nhưng tôi cũng tin thằng bé phải có lý do chính đáng, vì cháu là một trong những em Hướng Đạo Sinh có ánh mắt lúc nào cũng u buồn, âm ỉ mà tôi luôn để ý: ít nói, học giỏi và ngoan ngoãn nhất đoàn.

Một hôm trong giờ sinh hoạt có trò chơi với nước để thử độ nhạy bén của các em Thiếu Sinh và Sói Con trong việc bảo vệ cho các Chim Non ra làm sao. Cuối buổi sinh hoạt thì em nào cũng ướt nhẹp, trong lúc theo dõi giúp các Chim Non đã thay quần áo khô (được dặn trước phải mang theo), tôi chợt nghe thằng con của Lan đang bị bạn bè chế nhạo mang vớ trái. Tôi khéo léo ra giao nhiệm vụ cho các em tránh xa rồi đến bên cạnh cậu bé và đùa:

- Thời trang mới nhất trong lớp của em phải không nè?

Thời nữ sinh, trường cũng thích theo thời trang lắm! Mỗi khi được cho may áo dài mới, Trường luôn dặn dì thợ may cắt 2 tà ngắn lên một chút và may ống quần rộng hơn vài phân nên bị Ba Má của trường la hoài.

- Dạ hồng phải thời trang.
- Hồng phải? Vậy sao em mặc bề trái làm chi cho bạn bè thắc mắc? Kể trường nghe chuyện thú vị này xem tại sao mới... “phải” nè?
- Dạ tại mấy cái đồ “made in China” nó ngứa quá, em phải lộn ra ngoài.
- Ngứa sao? Chúng ta đã học cách tự giặt quần áo rồi, sao em không làm?
- Nó ngứa ở chỗ đường may hay đường zigzag mà Trường dạy là vắt sổ đó, em chưa biết may làm sao?
- À ra thế! Để hôm nào trường sẽ dạy cách may tay giống như vắt sổ trong giờ thủ công. Vậy sao em không cho mẹ biết để mẹ mua vớ khác?
- Nhà em nghèo lắm! Mẹ em có một mình mà đi làm nuôi 6 anh em nên Mẹ mua cho gì, em cũng mừng cả. Ba em không giúp tiền nên Mẹ em cực lắm! Tụi em thường thấy Mẹ khóc hoài.

Chao ơi là thương!

TRÁI hay **PHẢI** gì thì tôi cũng đã học được nơi đứa bé này chữ **HIẾU** ra làm sao rồi.

Ai bảo quý trường Hướng Đạo không học được gì nơi các em là lầm to nha!

Ý Nga, 6.4.2021

Sao Mà Nghèo Nàn!

Ý Nga

Bốn mươi năm rồi họ mới gặp lại em, thấy “tội ơi là tội” mà không cách nào họ giúp em được. Em đi từ VN qua Canada. Chẳng hiểu ở Toronto đã có chuyện gì xảy ra giữa 2 mẹ con của em, mà sau một tuần em thăm con cháu, con của em la toáng lên rằng em đã trộm nữ trang quý giá của con dâu người Canadian, ngay trong nhà thằng con ruột?

Lúc ghé thăm bà chị họ, em mặc chiếc quần mỏng tanh, rách nát cả 2 ống, mấy sọc rách ngang te tua phô cả da thịt. Tôi thấy mà... thương! Thương cho bà chị tự nhận mình nhà quê không biết đó là thời trang mới nhất: áo cũng hở hang toác hoác như là áo bính của ai đó cho mượn: hể em khom người đưa tay bưng ly nước thì hở lưng và hở đủ thứ trái cây... nhựa, mà vói ra sau gãi lưng thì hở bụng.

Thương mẹ, bà thấy cũng hơi... thương... thương cô em bạn di! Thương vậy mà bà không dám đưa áo quần lành lặn cho em thay, cũng chẳng dám đem kim chỉ ra vá hộ vì nếu vá thì còn chi là hàng hiệu hay thời-trang-thành-hồ. Bà tiếp em vài tiếng rồi tổng em ra khách sạn vì e dè vói thái độ lẳng lơ, ngả ngớn cứ khoe hoài... 2 trái bưởi “silicon” kia thì sớm muộn gì ông chồng của bà cũng bị bỏ bùa “Mác...Lê... của bác”*, ham đồ giả, của nhựa hơn là trái cây heo héo nhưng rất chân chất thật thà trong nhà.

Bà kể:

- Khi miền Nam bị cưỡng chiếm mới lòi ra là gia đình nó nằm vùng, nó đã đeo băng đỏ, ngày ngày hăng say đi xõn ống quần hippy của thanh niên miền Nam làm nhục họ. Vậy mà bây giờ trông thật là thảm... thương và nghèo nàn, sau 40 năm được “hưởng” nền văn hóa “không đòi trụy”, cũng không phải của Mỹ “ngụy”! Tổng đi cho khuất mắt! Con nhà đảng hoàng ai lại ăn mặc dị hợm thế? Và ai mà chứa cái thứ rác rưởi này?

Nghĩ cũng lạ! “Cách mạng” kiểu gì, “giải phóng” cách chi mà xưa nó xẻo vải dư của thiên hạ nhiều là thế, sao bây giờ nó lại thiếu vải và thiếu cả nhân cách trên người?”

Ý Nga, 7.1.2022

- “Mác...Lê... của bác”: viết theo 2 nghĩa: trái mác, trái lê giả của Hồ Chí Minh và chủ nghĩa Mác-Lê-Hồ, vói “độc lập, ấm no, hạnh phúc” cũng giả tạo.

RUỘT THỊT, RUỘT THỪA?

(Thương kính tặng dì Út và những người mẹ bạc phước đang sống lủi thủi, dù rất đông con)

Tháng Ba cơm mắm-kho-cà,
Cà-kho-mắm ớt hít hà tháng năm,
Có hôm rau chám tương dầm
Chan canh rau muống tôm băm tiêu cay,
Có tuần cá lóc nướng bày
Mỡ hành, đậu phộng... no ngày ấu thơ.

Cơm ngon từng bữa bất ngờ
Bàn tay mẹ khéo chẳng chờ ba khen
Lên mâm, canh hến vị quen
Nồi cơm cạn đáy, con chen nhau... giành.
*

Nay già mẹ bệnh, ai... tranh?
Dâu xua đuối mẹ, đoạn đánh nghĩa nhân
Con hư giàu có, bất cần;
Con ngoan hiếu thảo muốn gần lại xa.

Thương làm sao những mẹ già
Xe lăn ngồi nhớ "người nhà" ngày xưa
Ruột rà, ruột thịt, ruột... thừa?
Trời mưa ngoài ngõ ướt chừa chi tim!

Ý Nga, 7.1.2022

BẤT NGHĨA?

Em ơi! Bội nghĩa, ai thân?
Cạn tình sao hưởng nghĩa nhân của đời?
Hôm qua thân thiết cùng cười
Sao nay nở hại bán người, mua vui?

Trăng kia nhỏ, vẫn tuyệt vời
Cây trơ trụi lá, người đời vẫn thương!

Ý Nga, 8.1.2022

ĐƠN ĐỘC

Đêm ham mê tửu yến,
Ngày thấy khổ: an nhiên
Giữ gì được bất biến
Tham lam tích lăm tiền?

Đua đòi đòi đầy đủ
Đẹp để đoạn Đường Đua,
Đạt được đỉnh Đỉnh Đến
Đạo đức đang đem đùa?

Càng cầu kỳ, kiêu cách
Càng cuống cuống chất chiu
Của cả kho chẳng chịt
Chồng con chống, chẳng chiu*

*

Sống chính trực, đứng đắn,
Thuận theo lẽ tự nhiên
Tài năng cộng đức độ
Thì ai sẽ chẳng ghiền?

Canada, tháng 4.2021

- Chiu (chiều chuộng)